

REFLECȚII LA O STATISTICĂ A COMINTERNULUI DIN ANUL 1923. EFECTIVELE INTERNAȚIONALEI COMUNISTE

Ioan Ungureanu

La ultimul congres mondial al Internaționalei Comuniste, care a avut loc la Moscova, au asistat 394 delegați, reprezentând 61 țări de pe tot globul.

Au prezentat liste de membri la curent cu viața și activitatea 241 de partide, restul de 29 (cum sunt cele din Ungaria, Grecia etc.), din cauza situației speciale locale nu au putut prezenta date precise și oficiale.

Iată datele referitoare la numărul membrilor:

a) Republica Federală a Sovietelor

Partidul Comunist Rus - 324.522.

Partidul Comunist al Rusiei Albe - 5.000 de membri.

Partidul Comunist Ucrainian - 80.000.

Partidul Comunist Georgian - 18.811.

TOTAL - 429.333.

b) Țări care aparțineau fostului imperiu:

Partidul Comunist Finlandez - 25.000.

Partidul Comunist Leton - 1500.

Partidul Comunist Lituan - 1000.

Partidul Comunist Eston 9.200.

Partidul Comunist Polon 10.000.

TOTAL - 46,700.

c) Europa Centrală și Scandinavia

Partidul Comunist Norvegian - 60.000

Partidul Comunist Suedez - 12.143

Partidul Comunist Danez - 1.200

Partidul Comunist Islandez - 1.450

Partidul Comunist German - 226.200

Partidul Comunist Ceho-Slovac - 170.000

Partidul Comunist Austriac - 16.000

Partidul Comunist Elvețian - 5.200

TOTAL - 491.193

d) Țările balcanice

Partidul Comunist Jugo-slav - 80.000

Partidul Comunist din Fiume - 150

Partidul Comunist Bulgar - 40.000

Partidul Comunist Român - 2.000

Partidul Comunist Turc - 300

TOTAL - 122.450

e) Europa Occidentală

Partidul Comunist Francez - 78.828

Partidul Comunist Belgian - 517
 Partidul Comunist Italian - 28.828
 Partidul Comunist Spaniol - 5000
 Partidul Comunist Portughez - 2.900
 TOTAL - 121.499

Toată Europa - 1.208.875

f) Asia

Partidul Comunist Persan - 1.000
 Partidul Comunist Mongol - 1.500
 Partidul Comunist Japonez - 1.250
 Partidul Comunist Javanez - 1.300
 Total Asia - .4.050

g) Africa și Australia

Partidul Comunist Sud-African - 200
 Partidul Comunist Australian - 900
 Total - 1100

h) Partidul Comunist al Statelor Unite - 8.000

Partidul Comunist al negrilor - 500
 Partidul Comunist Canadian - 4.810
 Total - 13.310

i) America latină

Partidul Comunist Mexican - 1.500
 Partidul Comunist Brazilian - 500
 Partidul Comunist Argentinian - 3.500
 Partidul Comunist Uruguaian - 1.000
 Partidul Comunist Chilian - 2.000
 Total - 8.500

Toată America 21.810

Recapitulând avem: Total general - 1.235.835.

Așadar efectivul de luptă al Internaționalei Comuniste se ridică în total la 1.235.835. În Europa 1.208.775, iar în restul globului 26.960. Rusia dă aproape 30 la sută din efectiv. Cel mai puternic grup este german-scandinav cu un procent de 40 la sută din total.

Nu trebuie să mire pe nimeni faptul că în Rusia sunt numai 428.333 de membri. Trebuie reținut că în partidul comunist rus se cer foarte multe examene, pentru a fi primit ca membru.

În țările foste ale Rusiei țariste partidul este cu un număr mic, activitatea fiind aproape peste tot ilegală. Partidul jugo-slav e mai numeros ca cel bulgar. Jugo-Slavia are o populație de 4 ori mai mare decât Bulgaria.

În Italia numărul membrilor este redus din cauza banditismelor fasciste. La fel și în America de Nord, unde acțiunea activează ilegal.

Despre făurirea partidelor comuniste și muncitorești și "victoria" revoluțiilor

socialiste, cu deosebire în țările Europei Centrale și de Răsărit, s-au scris multe lucrări la comandă, pe vremea când aceste partide dețineau puterea, iar conținutul acestora reflecta o istorie profund mistificată, în limitele propriei cenzuri sau ale celei impuse de Moscova.

Prăbușirea comunismului în fostele țări socialiste din Europa, dincolo de rapiditatea spectaculoasă în care acest fenomen s-a produs, a deschis istoriografiei contemporane un câmp larg de investigație și punere în valoare a unor studii și concluzii trecute printr-o critică științifică, eliberată de tare subiective și prejudecăți asupra ascensiunii și expansiunii comuniste. În mod firesc, unor teze mult vehiculate înainte, dar fără nici o acoperire științifică, cu privire la "victoria" socialismului în mai multe țări europene după al doilea război mondial, "ca parte a procesului revoluționar mondial" sau "a revoluției mondiale inevitabile, ca expresie a dialecticii factorilor obiectivi și subiectivi" -, li se opun astăzi analiza dură și lucidă a exportului de revoluție, practicat cu obstinație de regimul sovietic de ocupație brutală în aceste țări devenite victime a sferei "roșii" de influență atât de îndatoritor asigurată la Ialta de marile puteri apusene.

Or, după cum se știe, în majoritatea țărilor europene devenite socialiste și "frățești" trupele sovietice de ocupație s-au menținut până aproape la jumătatea anilor '90, ultimul episod desfășurându-se la Berlin, la sfârșitul anului 1994. Iată de ce, în acest studiu ne-am propus să analizăm unele date care ne ajută în formarea unei imagini elocvente asupra practicilor și realităților cominterniste.

*

* *

Privit în perspectiva evoluției istorice, Cominternul din perioada imediat următoare anului 1919, prin datele ce le furnizează articolul editorial "EFECTIVELE INTERNAȚIONALEI COMUNISTE" publicat în ziarul "SOCIALISMUL" din 1 februarie 1923, organ al Secțiunii Române a Internaționalei Comuniste (S. R. I. C.), se prezintă ca o adevărată revelație. Și, trebuie subliniat că aceste date sunt "la zi" pentru că așa cum ne atrage atenția comentariul respectiv, cifrele au fost stabilite pe baza listelor prezentate de cei 394 delegați "la ultimul congres mondial al Internaționalei Comuniste care a avut loc la Moscova (...) reprezentând 61 țări de pe tot globul"¹.

Înfățișând o manieră triumfalistă, scurtul comentariu pe marginea statisticii respective, care este structurată pe un număr de 9 țări și zone geografice de pe întreaga planetă², ne informează că din totalul de 1.235.835 de membri, covârșitoarea majoritate, adică 1.208.775 sunt în Europa, în timp ce în celelate continente sunt doar 26.960 de membri³.

Semnaland că "cel mai puternic grup este cel germano-scandinav cu un procent de 40 la sută din total", comentariul atenționează că "nu trebuie să mire pe nimeni faptul că în Rusia sunt numai 428.333 de membri, aproape 30 la sută din efectiv", pentru că "în partidul comunist rus se cer foarte multe examene pentru a fi primit ca membru"

Constatând că în țările ce aparținuseră Rusiei țariste înainte de primul război mondial, între care Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania și cea mai mare parte din Polonia, numărul de membri este foarte mic, comentariul motivează această situație prin aceea că aici “activitatea este aproape peste tot ilegală”, ceea ce este și explicabil dacă avem în vedere că aceste țări cunoscuseră vreme îndelungată opresiunea imperiului moscovit, acum nemaifiind dispuse să reintre în strânsoarea aceleiași chingi, fardată, însă, cu masca internaționalismului proletar.

Referitor la Italia, numărul redus de membri este pus pe seama “banditismelor” fasciste, iar în ceea ce privește America de Nord - din cauza activității desfășurate în ilegalitate. Și, cu o ultimă constatare că partidul iugoslav este mai numeros ca cel bulgar, pentru că “Jugo-Slavia are o populație de patru ori mai mare decât Bulgaria”, analiza se oprește brusc, deși întrebările și mai ales “explicațiile” ar fi putut continua.

Dar dacă această notiță sumară face numai o trecere în revistă a situației comunismului mondial la acea dată și, aceasta, destul de superficial și subiectiv, statistica respectivă reprezintă însă, valoarea unui document autentic pe baza căruia se pot elabora concluzii științifice riguroase. Proiectate prin prisma adevărului istoric, informațiile respectivului oficios permit o mai corectă înțelegere a procesului de infiltrare a morbului comunist dinspre Rusia bolșevizată, spre alte țări europene și pe toate meridianele lumii, în proporții diferite și specifice de la țară la țară.

Deficiențele acestui comentariu devin transparente mai ales prin explicațiile facile, uneori chiar puerile, cu privire la diferențele numerice substanțiale de membri existente între statele aflate în imediata vecinătate a imperiului sovietic, așa cum este cazul Germaniei și a altor țări învinse din cadrul fostelor Puteri Centrale, precum și al noilor state formate prin dezmembrarea imperiului austro-ungar unde, după cum se observă, flagelul comunist se ridicase la cote foarte înalte, în antiteză cu o țară ca România reîntregită, unde numărul comuniștilor se afla la nivelul cel mai jos posibil.

Conform acestei statistici, în anul 1923, Partidul Comunist German, ca Secțiune a Internaționalei Comuniste de la Moscova, avea un efectiv de 226.200 membri, fiind pe locul al doilea după Rusia; partidul cehoslovac avea 170.000, în timp ce alte 20 de partide, între care și cel din Ungaria, “nu au putut prezenta date precise și oficiale”

Încercând a merge pe urmele “adevărurilor leniniste”, putem admite apriori concluzia întemeietorului “modelului” comunist, că acesta a învins mai întâi în Rusia ca fiind veriga cea mai slabă a sistemului capitalist, aici împletindu-se grave și pronunțate rămășițe feudale cu contradicțiile generate de asuprirea celor peste 100 de naționalități înglobate în acest colos. În ceea ce privește Germania, unde exista, într-adevăr, o puternică clasă muncitoare, este lesne de înțeles că într-o țară învinsă și ruinată, supusă la umilitoare datorii și reparații de război, nu a fost greu să se infiltreze dogmele comuniste care, atât timp cât întrețineau o speranță, deși nu fuseseră încă probate și validate de viață, se putea crede că nu sunt o utopie.

O altă țară în care comunismul “a prins” chiar până la proclamarea republicii

sovietelor de deputați a fost Ungaria, iar dacă la amintitul congres mondial al Cominternului delegații secției comuniste ungare n-au putut prezenta date “din cauza situației speciale locale”, istoria nu are pentru acest caz nici o enigmă.

După cum se știe proclamarea Republicii Ungare a Sovietelor (sfaturilor) de către Bella Kun, la 21 martie 1919, în urma răsturnării guvernului lui Karoly Mihaly, ca și măsurile pripite ce au urmat (crearea Armatei Roșii Ungare, naționalizarea tuturor întreprinderilor industriale cu peste 20 de salariați, a celor din minerit și transporturi ca și a proprietăților funciare de peste 57 hectare⁴), au provocat nemulțumiri interne și internaționale. La toate acestea mai trebuie avut în vedere și faptul că regimul comunist din Ungaria își propunea, ca și cu 71 de ani în urmă, pe timpul lui Kossuth, sau ca la 1867 când s-a statuat coroana bicefală - includerea Transilvaniei în statul maghiar, ceea ce contravenea drepturilor firești ale României asupra acestei provincii, drepturi ce aveau să capete o consacrare internațională prin semnarea la 4 iunie 1920 a Tratatului de la Trianon.

Acționând împotriva cursului istoriei și a cerințelor vremii, armata ungară a atacat la 16 aprilie 1919 în Munții Apuseni, iar armata română, după respingerea încercării maghiare, începe ofensiva și ajunge la 1 mai pe Tisa, după care, cu girul Antantei, ocupă la 4 august 1919 Budapesta⁵, unde se va cantona până în primăvara anului următor⁶ timp în care întreaga administrare a statului va fi predată guvernului condus de Micloș Horthy încă din cursul lunii noiembrie. Iată deci, cum se explică “situația specială locală” de care ne vorbește articolul de referință, adică slăbirea până la anihilare a forțelor comuniste din Ungaria, ca urmare a amintitelor evenimente.

Comparând datele, ajungem la concluzia că “stafia care umbla prin Europa” în viziunea celor care la jumătatea secolului trecut au redactat Manifestul Partidului Comunist, s-a fixat cu precădere în acest continent. Faptul este explicabil pentru o Europă epuizată fizic și moral, pauperizată de teatrele de război și în care trebuia să se găsească soluții pentru ieșirea din impas pe o cale revoluționară, și, nu în ultimul rând, prin încercarea în viața practică a unor sloganuri ideologice despre dreptate, echitate și egalitate. Iar transferul de la teorie la practică în condițiile acestui dezastru general nu se putea realiza decât prin soluții extreme: comunism sau fascism. După cum se știe, rezolvarea dilemei a luat, în Rusia, forma “dictaturii proletariatuului”, în timp ce în mai multe țări din centrul, sudul și estul Europei, după ce în unele avea să eșueze flirtul cu comunismul, se va impune decisiv fascismul care va culmina la începutul anului 1933, în Germania, în forma sa exacerbă - național-socialismul.

Exigențele analizei de față ne obligă să ne oprim și asupra altor aspecte pe care editorialul respectiv nu le-a abordat. Unul din acestea ar fi disconcordanța dintre percepțul ideologic și realitate în ceea ce privește răspândirea în masele populare a concepțiilor comuniste și crearea stării revoluționare în diverse zone ale omenirii după modele prestabilite. Este adevărat că însuși Lenin a revenit asupra tezei revoluției globale simultane. Totuși, dacă marxism-leninismul se autodefinia ca ideologia clasei muncitoare, a maselor proletare, atunci de ce în celelalte continente erau în anul 1922 numai 27.000 de comuniști?! Se mai poate bucura de credit o teză ca aceea

mult vehiculată la vremea respectivă, potrivit căreia mai devreme sau mai târziu va avea loc o cuprindere generală a maselor muncitoare asupra sferă ideologiei comuniste, atât timp cât un teritoriu imens ca America de Nord (Statele Unite și Canada), aflate în plin avânt industrial avea la începutul deceniului trei doar 13.310 membri de partid, situație de altfel menținută la cote extrem de slabe până în zilele noastre?! Să se explice aceasta, așa cum se încearcă în documentarul respectiv, numai prin măsurile coercitive aplicate de guvernele acestor state?! Evident, nu acesta este singurul adevăr, deoarece chiar dacă măsurile de coerciție pot frâna un proces, pot trece în afara legii un partid, dar acesta nu poate să închidă și ideile după gratii.

Observația este valabilă și pentru alte zone ale planetei, cum ar fi întinsele regiuni subdezvoltate ale Americii Latine unde, la acea dată erau doar 8.500 de comuniști (de exemplu, în imensa Brazilie erau doar 500), în Asia nesovietică și în Insulele Pacificului unde erau 4.050 comuniști (cifra în care era inclusă și Japonia cu 250), în Africa și Australia care totalizau numai 1.100 membri. Pentru asemenea zone, ar mai satisface oare explicația de a fi fost slabă prezența “factorului conștient” și “mobilizator”, adică un partid și o clasă muncitoare puternică și numeroasă care să mobilizeze masele proletare și lumpenproletare?! Evident, orice analiză care ar ignora și alți factori determinanți, cum ar fi cei de natură psiho-socială, culturală, națională, religioasă ca și alte elemente de tradiție, nu ar fi cuprinzătoare.

După acest tur de orizont, devine și mai relevant modul cum a penetrat comunismul în spațiul balcanic și în România. În anii 1922, la numai 5 ani de la înfiptuirea MARII UNIRI, România nu se restabilise după eforturile și distrugerile de război, aflându-se la sfârșitul procesului de integrare politico-administrativă a noilor teritorii unificate cu țara. În acei ani avusese loc și la noi, ca pretutindeni în țările Europei postbelice, multe convulsii sociale, mai ales în mediile muncitorești, datorită condițiilor grele de muncă și viață, iar starea revoluționară” era sensibil stimulată de victoria revoluției bolșevice din imperiul rus. Dar trebuie din capul locului subliniat că pretențiile frecvent enunțate până nu demult că toate mișcările revendicative din această perioadă ar fi fost coordonate de mișcarea comunistă din România sunt cu totul voluntare și fără teme; este un fapt de neîgăduit că viața social-politică din România nu a fost niciodată dominată de pasiuni extremiste de stânga sau de dreapta.

În favoarea acestor afirmații pledează faptul că, așa după cum ne prezintă materialul de referință întocmit pe baza datelor prezentate la cel de-al 4-lea Congres al Internaționaleri Comuniste - Partidul Comunist din România (ca Secțiune a I. C.) avea la sfârșitul anului 1922 infima cifră de 2000 de membri. Situația este și mai semnificativă dacă o comparăm cu realitățile din două țări balcanice vecine, anume cu cea din Bulgaria, unde la o populație cu mult sub jumătatea celei din România erau 40.000 de comuniști (de 20 de ori mai mulți!), sau cu cea din Iugoslavia în care la o populație mai mică decât a țării noastre, existau 80.000 de comuniști, adică de 40 de ori mai mulți! Mai trebuie reținută și observația că situația numerică a comuniștilor din România a cunoscut o curbă descendentă deoarece, după mai multe

surse de informare, în preajma zilei de 23 august 1944, acest partid mai număra circa 1000 de membri, din care peste 800 erau din rândul minorităților naționale.

Privite prin prisma acestor cifre, realitățile românești se așează la antipozii unor teze fără nici o motivație și suport științific, dar atât de frecvent invocate în anii dominației comuniste. Astfel, ideea dominantă a tuturor documentelor oficiale din acei ani, cu privire la geneza partidului comunist era aceea că la 8 mai 1921, după un proces de radicalizare și cristalizare ideologică de circa trei ani Partidul Socialist care la scara României întregite constituia o puternică forță politică numărând peste 150.000 membri în 1919⁶, s-a transformat în partid comunist “ca o expresie a unității și voinței de luptă a proletariatului român”

Netemeinicia acestei teze se demontează prin formularea unei întrebări pe cât de simple pe atât de logice: dacă patârtdul socialist s-a transformat în partid comunist, prin aceasta înțelegându-se că marea majoritate a membrilor a urmat această cale, atunci cum se explică faptul că la mai puțin de 2 ani de la acest act, PARTIDUL COMUNIST DIN ROMÂNIA număra doar 2000 de membri?! Desigur, în versiunea oficială a istoriei PCR scrisă în anii când acest partid se constituia în forța politică unică și conducătoare în stat s-a admis că o parte a conducătorilor social-democrați, considerați ca fiind “de dreapta”, între care Iosif Jumanca, Gheorghe Grigorovici, Ioan Flueraș, E. Gherman, I. Pistiner, ș.a., care părăsiseră partidul socialist încă de la în vechiul regat și în provinciile reunite cu țara în anul 1918⁷, pentru ca în iunie 1921, la o lună după congresul de constituire a PCR să se constituie la Ploiești, din aceste grupări, Federația Partidelor Socialiste din România (F.P.S.R.), fapt ce a însemnat confirmarea de facto a ruperii unității politice a mișcării muncitorești⁸ se creau astfel premisele continuării și dezvoltării social-democrate a cărei încununare se va realiza în anul 1927 prin făurirea Partidului Social-Democrat⁹.

În concluzie, comunismul în România nu s-a bucurat niciodată de o largă penetrare în mase și nu a devenit ideologia clasei muncitoare, așa cum s-a pretins. După revoluția bolșevică din octombrie 1917 s-a manifestat o anumită creștere a influenței acestei ideologii, pe fondul adâncirii pauperizării generate de vicisitudinile primei conflagrații mondiale, dar aceasta nu a depășit, în general, fondul bunelor tradiții socialiste ale mișcării muncitorești din România.

Fracțiunea ce s-a constituit în anul 1921 în partid comunist este, așa cum s-a văzut, doar o infimă părticică din largă cuprindere ce o avea Partidul Socialist din România. Pentru moment, crearea PCR a însemnat, mai curând, divizarea forțelor socialiste și nicidecum unificarea lor ideologică și organizatorică pe platforma diversionistă și antinațională a Cominternului de la Moscova.

Privită prin această perspectivă, teza transformării partidului socialist în partid comunist nu a constituit decât o denaturare a adevărului istoric. Iar instaurarea comunismului în România nu a fost rezultatul opțiunii libere a poporului român, ci al regimului sovietic de ocupație, și al cozilor sale de topor întoarse în țară după ani mulți de slujbă la sediul Internaționalei a III-a Comuniste din capitala Imperiului bolșevic sau de aiurea, din diverse colțuri ale Europei, unde își îndepliniseră cu mult

zel calitatea de agenți ai Moscovei.

NOTE

¹ Se referă la cel de al IV-lea congres al Internaționalei a III-a Comuniste desfășurat la Moscova, la sfârșitul anului 1922. *Dicționar Enciclopedic Român*, vol. II D-J, Editura Politică, București, 1964, p. 834.

² a) Republica Federală a Sovietelor; b) Țări care aparțineau fostului imperiu; c) Europa Centrală și Scandinavia; d) Țările balcanice; e) Europa Occidentală; f) Asia; g) Africa și Australia; h) America de Nord; i) America Latină.

³ Asia - 4500 ; Africa și Australia - 1100; America de Nord - 13310; America Latină - 8500.

⁴ *Istoria lumii în date*, Editura Enciclopedică Română, București, 1969, p. 373.

⁵ Constantin Kirițescu, *Istoria războiului pentru întregirea României, 1916-1919*, vol. II, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989, p. 422-438; 444-456.

⁶ *Istoria poporului român*, Editura Științifică, București, 1970, p. 351 (sub redacția acad. Andrei Oțetea). Numărul membrilor Partidului Socialist diferă de la sursă la sursă: 100.000 în 1920, după Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu (*Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi*, Editura Albatros, p. 621); Peste 160.000, potrivit lucrării *"Greva generală din România - 1920"* (coordonator Nicolae Goldberger), Institutul de studii Istorice și Social-Politice, București, 1970, p. 88.

⁷ *Istoria poporului român, op. cit.*, p. 358.

⁸ Idem.

⁹ *Ibidem*.

EFFECTIVELE Internaționalei Comuniste			
<p>La al cincilea congres mondial al Internaționalei Comuniste, care a avut loc la Moscova, au participat 354 delegați, reprezentând 61 țări de pe tot globul.</p> <p>Au prezentat lista de membrii la congres cu toți membrii activi ai de partid, reușit de El (conștient că din Ungaria, Grecia etc.), din cauza situației speciale locale, nu au putut prezenta date precise oficiale.</p> <p>Iată datele referitoare la numărul membrilor:</p> <p>a) Republica Federală a Sovietelor</p> <p>Partid. Comunist rus 324.522 Partid. Com. al Rusiei albe 8.000</p>			
<p>b) Țări care aparțineau fostului imperiu</p> <p>Partid. Comunist Ucrainean 20.070 Partid. Comunist Georgian 18.811 Total 45.533</p>			
<p>c) Europa Centrală și Scandinavia</p> <p>Partid. Comunist Holandez 25.000 Partid. Comunist German 15.000 Partid. Comunist Austriac 10.000 Partid. Comunist Suedez 10.000 Partid. Comunist Elvețian 10.000 Partid. Comunist Danez 10.000 Partid. Comunist Norvegian 10.000 Partid. Comunist Finlandez 10.000 Total 125.000</p>			
<p>d) Europa Occidentală</p> <p>Partidul comunist francez 78.823 Partidul comunist belgian 6.118 Partidul comunist italian 25.873 Partidul comunist spaniol 3.800 Partidul comunist portughez 1.900 Total 126.514</p>			
<p>e) Asia</p> <p>Partidul comunist japonez 1.000 Partidul comunist coreean 1.000 Partidul comunist chinez 1.000 Total 3.000</p>			
<p>f) America de Nord</p> <p>Partidul comunist al Statelor Unite 1.000 Partidul comunist al Mexicului 1.000 Partidul comunist canadian 1.000 Total 3.000</p>			
<p>g) America Latină</p> <p>Partidul comunist argentinian 1.000 Partidul comunist brazilian 1.000 Partidul comunist urugvian 1.000 Partidul comunist chilian 1.000 Total 4.000</p>			
<p>h) America Latină</p> <p>Partidul comunist brazilian 1.000 Partidul comunist argentinian 1.000 Partidul comunist chilian 1.000 Total 3.000</p>			
<p>i) America Latină</p> <p>Partidul comunist brazilian 1.000 Partidul comunist argentinian 1.000 Partidul comunist chilian 1.000 Total 3.000</p>			

Fig. 1 Articolul "Efectivele Internaționalei Comuniste", ziarul "Socialismul", 1 februarie 1923.

Fig. 1 L'article "Les effectives de l'Internationale Communiste", le journal "Le Socialisme", 1 Février 1923.